

Van Tindermatch tot Droombaan

Anniek Risseeuw

Van Tindermatch tot Droombaan

De verrassende parallellen tussen daten en solliciteren en
wat dat zegt over jou

Eerste druk 2025

ISBN

Omslagontwerp: Karina Bergstrom

Beeldmateriaal: Angelique Lapré

Uitgever BLOB Publishing

Niets uit deze uitgave mag openbaar gemaakt worden door
middel van druk, fotokopie, internet of welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever en auteur

“Je kunt jezelf ‘verkopen’ om ergens binnen te
komen of jezelf zijn om ergens te mogen
blijven.”

Inhoud

Hoofdstuk 1: Een nieuwe ronde, nieuwe kansen.....	1
Hoofdstuk 2: Swipen en scrollen; daten in het tijdperk van algoritmes	5
Hoofdstuk 3: Eerste indrukken tellen (maar ze vertellen nooit het hele verhaal)	10
Hoofdstuk 4: De blinddate: tussen hoop en druk	16
Hoofdstuk 5: Het gesprek: tussen klik en kramp	20
Hoofdstuk 6: Ghosting en andere moderne ongemakken	24
Hoofdstuk 7: De rode vlaggen (die je eerst negeerde)	28
Hoofdstuk 8: De roze wolk en de proeftijd	33
Hoofdstuk 9: Love bombing: als de aandacht te mooi lijkt om waar te zijn	38
Hoofdstuk 10: Toxische relaties: als blijven meer kost dan weggaan	43
Hoofdstuk 11: Wanneer het serieus wordt	47
Hoofdstuk 12: De breuk	52
Hoofdstuk 13: Het gesprek dat alles verandert	56
Hoofdstuk 14: Het onverwachte einde	60
Hoofdstuk 15: Rouwen en afscheid nemen	64
Hoofdstuk 16: De kunst van opnieuw beginnen	69
Dankwoord	74

Hoofdstuk 1:

Een nieuwe ronde, nieuwe kansen

In 2019 ben ik opnieuw verliefd geworden en inmiddels alweer twee jaar gelukkig getrouwd. Iets waarvan ik ooit dacht dat het misschien nooit meer zou gebeuren. Ik ben de trotse moeder van drie fantastische zonen en bonusmoeder van een stoere jongen en een lief meisje. Een samengesteld gezin, ontstaan door gebeurtenissen die het leven ons brengt, en op de een of andere manier werkt het. Ons gezin is luidruchtig, chaotisch, soms met uitdagingen maar vooral met veel liefde. Als je me vandaag zou ontmoeten, zou je misschien denken dat het leven me hierheen heeft geleid zonder al te veel hobbels. Maar als je me elf jaar geleden had gezien, had je me waarschijnlijk niet herkend.

Het was oktober 2013. Het besluit is genomen we gaan scheiden. In het begin met veel emoties gedurende de tijd verstreek meer in goed overleg, maar een scheiding blijft pijnlijk en is een breuk. Je verdeelt niet alleen de meubels, je verdeelt het leven waarvan je dacht dat je het samen zou opbouwen tot je oud werd.

Ineens was ik voor mijn gevoel een halve moeder. De helft van de week vulde mijn huis zich met de stemmen van mijn drie jongens: het stuiteren van een voetbal door de gang, het gelach, de kleine ruzietjes, het eeuwige gerammel van bestek en borden en de discussie over wat er gekeken ging worden op de televisie. De andere helft was het stil. Te stil. Zelfs het tikken van de klok in de keuken klonk harder, als een herinnering aan alle momenten die voorbijgleden.

Professioneel werkte ik nog steeds als coach en trainer, maar de waarheid was dat ik nauwelijks opdrachten had. Mijn telefoon bleef stil, mijn inbox was een droge vlakke. Voor de buitenwereld zette ik mijn beste gezicht op, maar in mijn privéleven lag ik 's nachts wakker van de vragen: Hoe ga ik de rekeningen betalen? Waar begin ik opnieuw? Wie ben ik zonder alles waarvan ik dacht dat het mij definieerde?

Want hier is de waarheid: zelfs als je weet dat het de juiste beslissing is, zelfs als je de keuze helder maakt, breekt een scheiding iets in je. Het is niet alleen het verlies van een persoon, het is het verlies van het verhaal waarvan je dacht dat het jouw toekomst was. Het huis vol gelach, samen oud worden, ruzies over de vaatwasser, de gedeelde kopjes thee in de ochtend. Alles verdwijnt, en je blijft achter met een toekomst waarvoor je geen plan hebt.

Rouw, ontdekte ik, verloopt niet in een rechte lijn. Het komt in golven. Sommige dagen word je wakker en denk je: het gaat best goed, ik kom vooruit. En dan ineens slaat een herinnering je onderuit. Een liedje op de radio. Een vader met zijn kinderen in het park. De geur van een aftershave op een jas die je nog terug moest geven. En dan sta je weer helemaal aan het begin.

In die eerste weken deden vrienden hun best om me te steunen. Ze kwamen langs met dozen wijn. “*Voor de moeilijke dagen,*” zeiden ze met warme ogen. En ik, hopen dat ik een troostend ritueel kon creëren, schonk mezelf elke avond een glas in. Maar eerlijk? Dit was ik niet. Dit was niet mijn gewoonte. Na een tijdje stopte ik ermee. Dus keerde ik terug naar iets wat meer bij mij hoorde: een mok thee met een lekker stuk chocolade, een bordje crackers, wat hummus, en uiteindelijk een telefoon in mijn hand, met twee datingapps die ik al had gedownload, maar nog niet durfde te gebruiken.

Hoe begin je opnieuw als je dacht dat je al gesetteld was voor het leven?

Het deed me denken aan de ervaring van zoveel van mijn cliënten die net ontslagen zijn. Ze zitten tegenover me, verbijsterd: *“Ik heb toch niets verkeerd gedaan? Maar ze zeiden dat ik toch weg moest.”* En ineens staan ze weer op de markt, zonder script, zonder zekerheid, zonder het vangnet waarin ze jarenlang hebben vertrouwd.

Ze zeggen dat liefde en werk twee totaal verschillende werelden zijn. Ik geloof dat niet. Dater is solliciteren met een glas wijn in je hand. En solliciteren? Dat is dater met een cv in plaats van een bio.

Tijdens een coaching sessie zat er een man tegenover me, zesenvijftig, net ontslagen na dertig jaar bij dezelfde werkgever. Zijn ogen hol, zijn stem vlak. *“Ik weet niet wie ik ben zonder werk,”* fluisterde hij.

En het raakte me diep: ik wist niet wie ik was zonder relatie. Het was een nuchtere constatering. Jarenlang had ik mezelf gedefinieerd via de rollen die ik speelde: vrouw, moeder, coach. En toen die rollen verschoven, bleef ik achter met de vraag: wie ben ik als niemand mij meer benoemt?

Die vraag achtervolgde me maandenlang. En toch schuilde er ook iets hoopvols in. Een uitnodiging om opnieuw te beginnen.

Ik begon te kijken naar mijn leven door het ritme van de maan. De nieuwe maan, onzichtbaar maar vol potentie, herinnerde me eraan dat ik altijd opnieuw kon beginnen, zelfs als ik het licht nog niet zag. De volle maan, helder en stralend, herinnerde me eraan om los te laten, te vergeven, en zelfs in de puinhoop dankbaarheid te vinden.